

El Mussol i la Bomba

La Marta anava per la vida amb la finestra del cotxe abaixada, els cabells despendinats pel vent i cantant a plens pulmons cançons de l'Aretha Franklin.

L'Oriol contemplava la vida serenament. No tenia cap pressa ni se li escapava cap tren. Gaudia llegint els seus llibres a qualsevol terrasseta de bar on hi toqués el sol de tarda i s'hi escoltés bona música.

Un dia l'atzar els va fer coincidir a la secció de pastes i arrossos del Caprabo. Ves per on! Tots dos tenien el mateix dubte. Què volia dir aquell cartell? Era una oferta 2x1 o era la segona unitat d'arròs bomba la que sortia a meitat de preu? I perquè ho posaven amb una lletra tan poc atractiva i tan minúscula? De sobte es van adonar que estaven tots dos mirant el mateix cartellet amb la mateixa cara d'incomprensió. Tots dos aferrats a les respectives ulleres-lupa de farmàcia. Les d'ella taronges, les d'ell negres. I en trobar-se les seves mirades per sobre les ulleres ella va dir: "Quina cara de mussol que fem!", i van esclatar a riure sense proposar-s'ho. Sense dir-se res més van mirar-se breument, ella intensament, ell un punt incòmode, i van continuar cada u amb les seves coses, passadís enllà. Va ser una bestiesa, però tots dos, independentment, se'n recordaven cada cop que compraven arròs bomba.

I de l'arròs van passar a l'aviram, aquell desembre congelat a la Fira del Gall de Vilafranca. La Marta, vegetariana de soca-rel, no trobava cap atractiu a la festa i remugava d'allò més quan, cada any, el seu amic pagès li demanava agònicament ajuda per muntar la parada. L'amic al·legava que ell només hi entenia de granges, pinsos i galls negres i que això de guarnir una parada li anava massa gros. Ella, sempre fidel als seus amics d'infància, renegava sense repòs però s'arremangava sempre. Sabia que, si no ho feia, la parada només tindria palla i filferro rovellat posat de qualsevol manera. No s'hi podia negar. El Fèlix s'ho mereixia.

El primer dia de fira la Marta feia equilibris dalt d'un tamboret per poder reorientar un focus. Alguna cosa fallava, les plomes d'aquelles bèsties no

estaven lluint prou. Concentrada en la important tasca, no va adonar-se'n fins a l'últim moment que les ulleres li anaven relliscant pel cap. Quan en va ser conscient només va poder veure com queien a terra just a temps per ser esberlades per la sabata d'un paio despistat que es passejava per la Rambla abstret i evidentment sense mirar on posava els peus. "Catacrac!" van fer les ulleres... i el paio despistat, alteradíssim, va obrir els braços posant accidentalment un dit a l'ull d'en Fèlix i tocant de retruc el cul de la Marta. Tot en qüestió de dècimes de segon. Després es va ajupir avergonyit i va recollir el que quedava d'aquelles ulleres taronges. En aixecar-se amb les despulles a les mans es va trobar amb una cara que li va resultar molt familiar. Havia vist abans aquella expressió de confusió, aquells cabells eclèctics i aquelles ulleres..."Mussol!" va dir ella. "Bomba!" va dir ell. I davant la mirada plorosa del Fèlix (plorosa per la intrusió del dit de l'Oriol), van somriure amb una complicitat que només tenen els que es coneixen de fa molt de temps.

"Unes ulleres com aquestes bé es valen un cafè" va dir el Mussol. I la Bomba va desar el tamboret, es va penjar la bossa a l'espatlla, i va picar l'ullet al Fèlix mentre desapareixia entre la gentada a fer un cafè amb aquell desconegut maldestre i curt de vista que li havia fet "tilín" al passadís d'un Caprabo.

Pseudònim: Felis Silvestris

Sant Just Desvern, 18 març 2016